

Einde verhaal

Machteld Zee

Einde verhaal

Hollander Publishing

2022

Copyright © 2022 Machteld Zee / Hollander Publishing

Omslag en binnenwerk Machteld Zee
Foto auteur Wouter van Vaerenbergh

ISBN 978-908327690-8 / NUR 300
www.einneverhaal.com

‘Ha, wie hebben we daar? Als dat Margot Kalker niet is.’

Er zwaait een hand richting mijn hoofd, ik duik weg en slaak een gil.

‘Help!’ roep ik uit.

‘Hé, doe maar rustig, ik wou je alleen maar een high five geven.’

Ik kijk op en zie twee mannen voor me staan. Degene die me probeerde te slaan doet me denken aan een jonge Matt Damon, alsof hij zo is weggelopen uit Good Will Hunting. Hij neemt me rustig in zich op.

‘Sodeju, die heeft er wel eens beter uitgezien,’ zegt hij tegen de andere man, die langer is en kort bruin haar heeft. Ze schaterlachen. Die lange heeft sportkleren aan. Matt Damon pakt een stoel en gaat tegenover me zitten.

‘Je vindt het vast goed als we even bij je komen zitten. Ben, wil jij zitten?’ vraagt hij. Ben schudt zijn hoofd. Hij leunt onbezorgd tegen de witte muur. Dus dit zijn ze. Mijn verhoorders, Matt en Ben. Waar blijft Kasper? Ik voel een brok in mijn keel opkomen.

‘Ja, hoor,’ zeg ik. Mijn stem klinkt schor. Matt schrikt.

‘Nou ja, zeg, wat is er met jou gebeurd? Gaat het wel?’ zegt hij. Ik kijk hem aan. Ik wil iets zeggen, maar ik weet niet wat. Ben neemt een slokje uit zijn bidon.

‘Ze was gisteravond bij het incident op de Timorstraat. Dat moet naar voor haar zijn geweest. En dan het weekend

hier doorbrengen op het politiebureau. Heftig, hoor. Heb je geen vrienden of familie waarmee je het weekend liever wil doorbrengen?’ zegt Ben. Ik kijk naar mijn handen in mijn schoot. Niet huilen, je hebt niets verkeerd gedaan.

‘Ik wil mijn advocaat,’ fluister ik. Matt buigt naar voren.

‘Wát zeg je?’

‘Ik wil mijn advocaat!’ Ben en Matt kijken elkaar aan. Het is even stil.

‘Jij hebt geen advocaat nodig, Margot,’ zegt Ben, ‘je kunt gewoon met ons praten. We zijn toch je collega’s, of niet? Je kunt je verhaal bij ons kwijt. Geloof ons nou maar, het zal je enorm opluchten als je vertelt wat er is gebeurd.’ Hij trekt een empathisch gezicht. Zijn blonde collega kijkt veel minder aardig naar me. Die heeft weliswaar een glimlach op zijn gezicht, maar zijn ogen lachen niet. Ik pluk wat aan mijn trui. De kamer vult zich met een lange stilte. De twee mannen kijken nu allebei naar me met hun armen over elkaar. Mijn hart klopt zo hard dat ik bang ben dat ze het kunnen horen. Matt rukt zijn gezicht op.

‘Nou?’ zegt hij. Ik schrik. ‘Waarom zeg je niks?’ roept hij, ‘hoe kunnen we je nou helpen als je niks zegt!’

‘Ik wil graag mijn advocaat spreken,’ fluister ik nogmaals.

‘Hallo! Mevrouw Kalker! Als je zo praat kunnen we je niet verstaan!’ buldert Matt tegenover me. Dan realiseer ik het me pas. Kasper komt niet. Ze laten me dit helemaal alleen doen. Van schrik valt mijn mond open. Wat moet ik nou doen? Ik begin koortsachtig na te denken.

‘Komt er nog wat van?’ Matt slaat met zijn hand op tafel. Ik deins naar achteren. Ben komt eng dicht bij me staan. Hij buigt zijn hoofd naar het mijne en fluistert in mijn oor.

‘Waar was jij gisteren tussen negen en elf uur ’s avonds?’ Thuis. Ik was thuis, alleen. Niets zeggen. Wat er ook gebeurt, niets zeggen. Zelfs als ze beginnen met slaan, niet meewerken. Dat vertelde professor Crombach tijdens het college strafrecht vroeger, dat weet ik nog. ‘Zodra je als verdachte bent aangemerkt, is de politie niet langer je vriend. Zwijg onder alle omstandigheden, hoe vreemd dat ook voelt.’ Het heeft inderdaad geen zin om te zeggen dat ik alleen thuis was, want dat kan ik niet bewijzen.

‘Mag ik een glaasje water?’ probeer ik met normale stem te zeggen.

‘Drink zoveel water als je wil, joh.’ Matt maakt een groots gebaar met zijn handen. Ik kijk schichtig om me heen. Ik zie nergens water. Laat maar zitten. Denk na. Wat voor bewijs hebben ze tegen me? Wie is in godsnaam het slachtoffer? Ik heb dorst.

‘Slokje?’ zegt Ben en hij houdt zijn bidon voor mijn neus. Ik draai mijn hoofd weg. Hij loopt weer naar de muur en haalt zijn telefoon uit zijn broekzak. Mijn telefoon. Ik wil mijn telefoon terug. Dan kan ik kijken of ik kan bewijzen dat ik gewoon thuis was. Ja! De recherche belde me laat op de avond om te zeggen dat ik naar het huis kon komen. Dat staat in de belgeschiedenis. Niet geschoten is altijd mis.

‘Mag ik mijn telefoon?’ zeg ik. Matt schudt zijn hoofd.

‘Nee, helaas.’

‘Ik kan laten zien dat Hans Kortemaat me belde om te zeggen dat ik mee mocht kijken met de recherche.’

‘Wie is Hans Kortemaat?’ reageert Matt.

‘Onze collega,’ zeg ik, ‘die me gisteravond belde om te zeggen dat ik naar een plaats delict kon komen, daarom was

ik daar, om mee te lopen met de recherche.' Ze kijken me bevreemd aan. Dan wordt er geklopt vanachter de spiegel. Ben loopt de kamer uit. Matt staat langzaam op, pakt zijn stoel en komt dichterbij me zitten.

'Je was zacht gezegd geen vreemde in dat huis, of wel soms?' Mijn adem stukt. Wat betekent dat nou weer? Dat jarendertighuis waar ik voor mijn arrestatie stond te wachten? Met die okergele muur? Denken ze dat ik die vrouw heb proberen te vermoorden? Die bewoonster die op de intensive care ligt? Mijn god, ik heb geen idee wie dat is. Matt legt zijn hand op de mijne.

'Waarom heb je jezelf aangegeven gisteravond?' zegt hij. Wat? Ik heb wát gedaan? Mijn maag draait om. Ze denken dat ik gisteravond bij het huis was omdat ik daar die vrouw heb proberen te vermoorden. Dit is waanzin. Ik trek mijn hand onder die van Matt vandaan. Nee, nee, ik werd gebeld, mijn telefoon, help me nou, ik moet mijn telefoon hebben, daarin staat het belletje dat ik kon komen. Mijn ogen flitsen nerveus. Ik doe mijn handen weer onder mijn benen. Niks meer zeggen, ze zullen het tegen me gebruiken. Kaken stijf op elkaar.

Wat is er in hemelsnaam gebeurd in dat huis? Hans had gezegd dat er een verdacht ongeval had plaatsgevonden, dat de bewoonster met de ambulance was afgevoerd en in coma lag. Is dat het slachtoffer waarvan ze denken dat ik er iets mee te maken heb? De deur gaat open en Ben komt weer binnen.

'Die gaat niks zeggen,' zegt hij tegen Matt. Matt zucht en staat op.

'Kijk, zo kunnen we je niet helpen, hè, Margot,' en hij draait zich om naar Ben.

'Ik denk dat het het beste is als we mevrouw Kalker

voorlopig met rust laten,' zegt hij. Ben knikt.

'Goed idee, dan kan ze fijn nadenken over wat ze heeft gedaan,' zegt Ben, 'en als het slachtoffer overlijdt, gaat ze van poging tot moord naar moord en dan heeft ze zelfs dertig jaar de tijd om na te denken.'

'Of levenslang,' vult Matt aan en hij haalt zijn schouders op alsof hij wil zeggen: maakt mij niet uit, hoor, wat er met je gebeurt. Ze lopen naar de deur van de verhoorkamer. Ik val bijna flauw.

'Wacht!' roep ik. De mannen draaien zich een laatste keer om.

'Wie is het slachtoffer?' zeg ik, 'is het die vrouw in dat huis gisteren?' Ze wisselen een blik met elkaar uit.

'Ga maar bij jezelf te rade,' zegt Ben.

*****